

LBRIS

We know
books

LIVIU
STĂNESCU

**AM FOST
LA CAPĂTUL
LUMII**

Cu fotografiile autorului

Cuvânt înainte de Cristian Lascu

H HUMANITAS
BUCUREȘTI

Cuprins

Între capătul lumii și sfârșitul lumii

Cuvânt înainte de Cristian Lascu

9

Iubesc, deci trăiesc

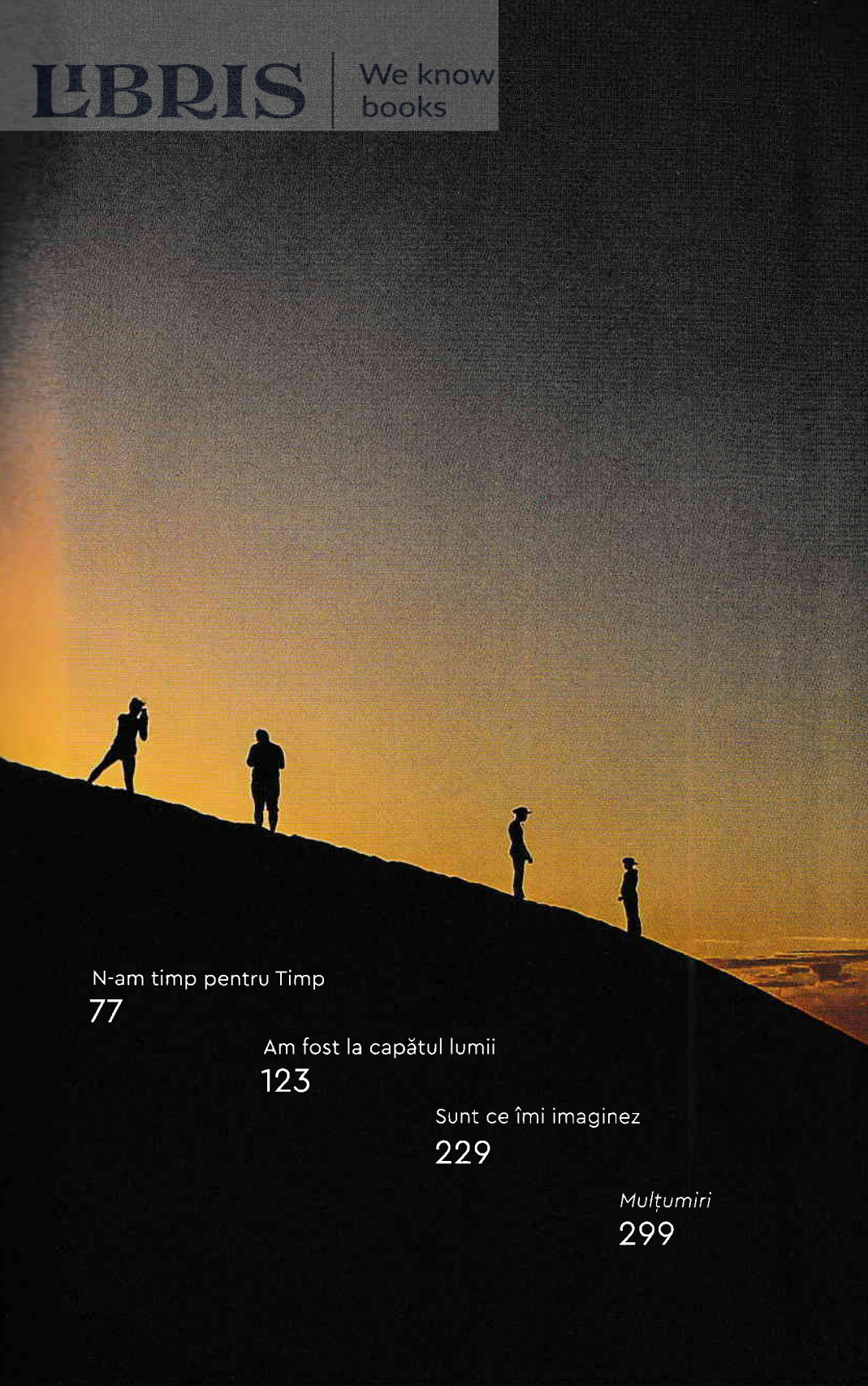
11

Acasă la Dumnezeu

43

Celălalt eu

59

The background of the entire page is a photograph showing the silhouettes of four people standing on a dark, sloping hill. They are positioned against a bright, orange and yellow sky, likely at sunset or sunrise. The horizon line is visible in the distance, showing a faint outline of the sea or a flat landscape. The overall mood is contemplative and serene.

N-am timp pentru Timp

77

Am fost la capătul lumii

123

Sunt ce îmi imaginez

229

Mulțumiri

299

Cel mai frumos vis

— Împrumută-mi un vis frumos de-al tău, mi-a zis oftând în timp ce mai multe lacrimi năvălește îi apăruseră în colțul ochilor împingând-o pe prima să sară în necunoscut. Am nevoie de un vis frumos!

De obicei nu împrumut vise necunoscuților, dar de data aceasta, nu știu de ce, probabil înduioșat de lacrimile fetei, dar și de felul ei direct de a-mi cere lucruri înainte chiar de a-mi da binețe, i-am împrumutat visul meu cel mai frumos, cu rugămintea să mi-l înapoieze a doua zi pe la amiază. I-am dat întâlnire în același loc în care ne cunoscuserăm și în care încă ne aflam, în singura cafenea de pe plaja sălbatică, de fapt doar două mese mici cu scaune și mai mici umbrite de niște viță-de-vie, te miri cum și de unde apărută în pustietatea aceea. Mai era și bătrânul Hamza, cu ibricile lui de aramă îngropate până la genunchi în nisipul fierbinte, tăcut și mereu cu un zâmbet ascuns în barba răvășită.

De niște ani buni verile mi le petreceam pe dunele acelea de nisip, tot mereu altele de la an la an, schimbătoare ca și mine, tot mereu altul de la an la an. Diminețile îmi plăcea să fiu acolo încă de la prima ițire a soarelui de după ușa imperială a orizontului, să-i deslușesc fața roșie, airdoma feței unui copil ce aleargă spre casă la întâlnirea cu propria-i întârziere. Obişnuiesc apoi să plec în lumea minunată a viselor, să lenevesc pentru vreo două ceasuri până la amiază, când îmi iau avânt din nou spre cafeneaua lui Hamza. Deși sunt doar două mese, niciodată nu pare aglomerat, iar dacă sunt ambele ocupate, de fiecare dată un binevoitor mă invită să șed la masa sa.

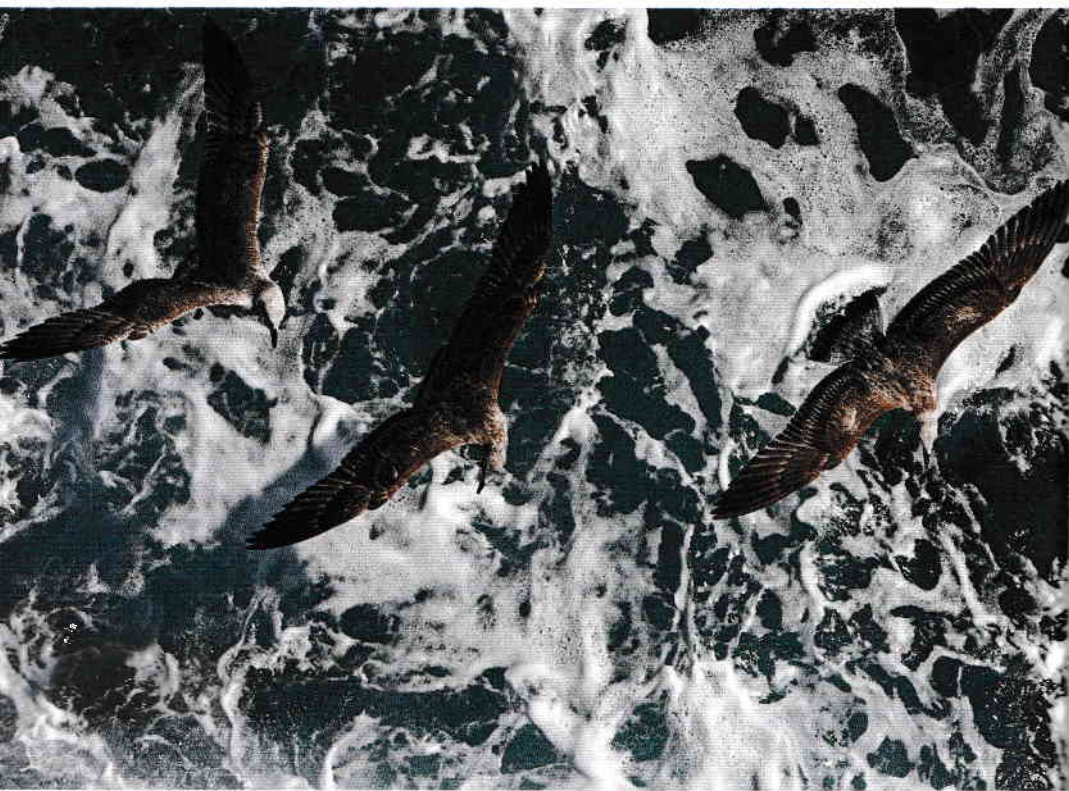
În după-amiaza următoare întâlnirii cu fata necunoscută eram singurul mușteriu al cafenelei. Aburii cafelei au ajuns la mine cu mult înaintea cafelei propriu-zise. Țsta era meșteșugul lui Hamza, în vârteja ibricile într-un dans doar de el știut, tot timpul câte două chiar dacă comanda era de o singură cafea. Și mai avea un meșteșug Hamza – nu vorbea niciodată cu gura, ci doar cu ochii. Nimeni nu-l auzise vreodată scoțând vreun cuvânt pe gură. M-am așezat la masa din dreapta, de unde vedeam deopotrivă marea și dunele, pe care plecase fata în ajun cu cel mai frumos vis al meu. Hamza mi-a adus cafeaua, s-a așezat

pe scaunul din stânga și s-a apucat să scruteze marea. Dacă nu pregătea cafele, asta făcea – scruta marea precum un bătrân conchistador, parcă în așteptarea unei grozave corăbii spaniole care să-l ducă într-o lume nouă, mai nouă decât Lumea Nouă! Iubeam acea pustietate, dar fără Hamza cel tăcut acel loc ar fi devenit o banală plajă pustie de-a dreptul și sigur mi-aș fi căutat o altă pustietate, pe care un alt Hamza s-o umple.

La cea de-a treia cafea amiaza era deja pe sfârșite și nici urmă de fată, iar visul meu cel mai frumos părea pierdut definitiv. Am zis să mai zăbovesc puțin până ce ziua nu se va mai desluși de noapte, când deodată a apărut, din locul din care soarele își spunea ultima poveste a zilei, o umbră lungă, lungă, muuult mai lungă ca a aceluia sau a aceleia căreia îi aparținea. Nu puteam limpezi deloc imaginea făpturii din pricina luminii de adio a soarelui în amurg, dar speram să fie fata căreia îi împrumutasem visul meu cel mai frumos. Am băut lung, prelung și ultima gură de cafea și, când eram pe punctul de a pune ceașca pe masă, inima a început a-mi da de înțeles că vrea să iasă din piept. Făptura nu era o singură făptură, ci erau doi oameni care mergeau unul în spatele celuilalt. Odată ajunși în fața mea s-au oprit. Era fata de ieri căreia îi împrumutasem visul meu cel mai frumos și... și cu mine. Ea a întins o mână și mi-a spus simplu:

— Visătorule, hai!

Eram din nou la poalele zidurilor nevăzute ale visului meu celui mai frumos, probabil pentru a mia oară. Oare voi avea suficient curaj să merg până la capăt de această dată? Mi-am întors privirea către Hamza, cerându-i parcă

ajutorul. Hamza făcea ceea ce știa el cel mai bine, scruta marea. Și ceea ce nu credeam că se va întâmpla vreodată, s-a petrecut. Hamza a vorbit. Simplu și apăsat a rostit trei vorbe:

— Ce mai aștepți?

Atunci am înțeles ceea ce ar fi trebuit să înțeleg de mult, așa că m-am ridicat și am făcut un pas în visul meu cel mai frumos!

Keratokampos, Creta

26.12.2020

...și atât!

Simt că îmbătrânesc, iubito, și da, știu că tu simți că întinerești. Așa a fost întreaga noastră viață. Două drumuri paralele suficient de apropiate ca să se vadă și ca să se miroasă bine. Două drumuri paralele îndeajuns de îndepărtate ca să se dorească și ca să se viseze împreună. Și așa au rămas tot mereu, paralele fără de sfârșit, neînțelegându-se unul pe altul, dar nici putând trăi unul fără de altul. Acum mă uit în dreapta mea și nu-ți văd drumul. Mă îngrijorezi, iubito! Sper că nu ai pățit ceva. Mai mult ca altă dată. Atunci, îți amintești când drumul tău s-a intersectat cu o altă paralelă, atunci când îmi jurai ca paralelele nu se întâlnesc niciodată, atunci când mă priveai duios și mă mințeai la fel, atunci când îmi spuneai că eu sunt singura ta paralelă cu care vrei să te-nâlnești undeva, cândva? Da, iubito, mă opresc din drumul meu și stau ca să te-aștept, din nou să apari zâmbind și din nou să mă minți duios. Eu să-ți spun că simt că mor, tu să-mi spui că simți că abia te naști. Și totuși eu merg înainte, iar tu, iubito, îmi pare că o iei înapoi. Chiar și așa, eu, iubito, te aștept... și te iubesc, și atât!

23 August

23.08.2017

Moșmoană ție

Mi-ai promis că o s-apari când înfructesc moșmoanele. Azi am mâncat prima moșmoană, așa că am luat scăunelul fără picioare și m-am așezat pe el de partea „nevăzut-a porții”, cum glumeai tu pe vremuri, și m-am apucat să scrutez dealurile.

A trecut deja o săptămână de când ți-am scris primele rânduri, dar să știi că nu mănânc mai mult de o moșmoană pe zi. Știi cât de mult îți plac! Tot la poartă te aștept, așa cum m-ai rugat. Doar că nu mai am răbdare și în fiecare dimineață culeg o moșmoană pentru tine, iau scăunelul fără picioare, scot poarta din țâțâni și plec peste dealuri ca să fiu mai aproape de tine când vei sosi. Seara mă întorc acasă, bag poarta în țâțâni, intru în casă și îți mănânc, vinovat, moșmoana. Știu că ai să mă ierți!

Uite că a trecut o lună și încă n-ai sosit. Sigur ai uitat când înfructesc moșmoanele! Dar nu-i nimic, d-asta sunt eu aici, ca să-ți aduc aminte. Acum, în fiecare dimineață culeg moșmoana ta, iau scăunelul fără picioare, scot poarta din țâțâni, dar iau și soba cu mine. Știi, sus în munți se lasă frigul mai devreme. Dar de pe ei scrutez mai abitur zarea ca să îți ies în întâmpinare când vei ajunge. Am uitat să-ți spun că port cu mine cojocelul tău de oaie. Să nu-ți fie frig, iubita mea! Era început de vară când ai plecat...

Iată c-am ajuns la malul mării până la urmă! Îmi amintesc cât de multe povești îmi spuneai la ceas de seară despre mărire lumii. Nici tu nu văzuseși vreuna! Mai mult, să știi că d-asta am venit până aici. Ce-o să te mai bucuri să mă găsești pe mal când îți va trece rătăcirea! Sunt sigur că te-ai rătăcit, altfel cum să nu trimiți tu un rând măcar în astea șase luni care-au trecut de când nu ne-am văzut? Uite, am adus cu mine căsuța noastră, cu poartă și cu gard cu tot, acareturile, vaca și toate orătăniile, și ne-am așezat toți pe nisipul ăsta. Acum mi-e mai ușor și mie să te aștept în spatele nevăzut al porții. Nu mai trebuie să car cu mine decât scăunelul fără picioare, cojocelul tău și borcănașul ăsta cu dulceața făcută din ultimele moșmoane care te-au așteptat să vii să le culegi.

*Kastri, Creta
10.04.2021*

Omienuășuteoptsprezece ani

Era atât de frumoasă! Avea o privire ademenitoare și niște buze perfect arcuite într-un zâmbet nespun de provocator, iar părul bogat îi cădea pe umeri în vâlătuci ca de argint. De altfel pe acesta din urmă l-am înfășurat într-un ziar, după ce împreună cu ea l-am smuls fir cu fir.

— Poate o să ne fie de trebuință mai târziu, să-l dăm unui argintar să ne bată niște bănuți de argint, cu care să ne cumpărăm de-ale gurii și pentru tine o perucă aleasă din păr rar de dromader.

Trecuseră mai bine de omienouășuteoptsprezece ani de când nu o mai văzusem, dar dragostea mea pentru ea rămăsese la fel și o puteam număra în miile de galaxii ce ne despărțiseră.

— Și ce-ai mai făcut? am întrebat-o.

— Mai nimic!

Am râs amândoi, i-am întins mâna și am tras-o peste muntele care întârziase între noi. Apoi am sărutat-o lung. Atât de lung, încât s-a făcut noapte după zi și zi după noapte și noapte după noapte și zi după zi. Probabil că aș mai fi sărutat-o puțin, dar brusc mi s-a făcut foame. O foame cum nu mai trăisem până atunci, o foame de lup, de lup nebun, o foame de ea. I-am întins mâna, am tras-o peste valea răsărită între noi și am făcut dragoste la lumina bătrânei luni, care

împletea niște șosete verzi la propria-i lumină, apoi am făcut dragoste la lumina bătrânului soare, care împletea mai departe șosetele verzi ale lunii, la lumina lunii, și tot așa până la sfârșitul lumii. După care am respirat. Nu o mai făcusem de la nașterea lumii.

Mi-a plăcut starea, așa că am continuat să respir până în zilele noastre. Acum nu o mai fac. Zilele noastre au apus ieri. Ieri când mi-a spus că trebuie să meargă să-i schimbe mierea unei păsări colibri, pasăre ce-o primise în dar de la Ulise, pe când avea el nouă ani, iar ea nu era încă născută. Mi-a mai zis și că va lipsi omienouășuteoptsprezece ani.

— Vor trece repede, ai să vezi!

Apoi și-a întins mâinile spre cer, a cules două stele logoste și le-a făcut cercei, a dat la o parte cu mâna amurgul purpuriu și a pășit dincolo de el. Rămas singur cu amurgul, l-am întrebat dacă are știință de vreun argintar care să-mi bată niște bănuți de argint. Mi se făcuse foame!

Skouros, Creta

19.03.2021

Lubește-mă, mi-a șoptit Marea

Când drumurile mi se termină, mă opresc și aștept, aștept... nici eu nu știu ce...

— Hai cu mine! mi-a șoptit Marea, ridicată într-un cot pe-un val, dându-și pe spate înspumatele plete.

— Încotro? am întrebat-o temător.

— Acolo unde se sfârșește Sfârșitul!

— Și mai apoi?

— Mai apoi vom vedea!

Am ceva în mine, ceva ce nu mă lasă să stau locului, ceva ce îmi strigă în urechi tot mereu și mereu „La ce stai? Ce mai aștepți? Dispari de-aici ca să apari dincolo, iar de dincolo mergi către un alt colo! Hai, du-te!“ Și m-am dus! La fel cum fac în toate viețile mele. Am plecat să cunosc necunoscutul!

Am încălecat un val, apoi altul și tot așa din val în val, strângând cu furie în palme mijlocul subțire al mării, m-a prins apusul într-un basm. Marea a rămas în mare, iar eu m-am întins pe nisipul încă fierbinte, am închis ochii și am început a privi adânc în mine, înspre miazănoaptea mea. Am apus încet, încet și am plecat în vis.

Prima rază de soare a desenat în umbrele dimineții un rotocol pe fața mea. Apoi un alt rotocol, mai mare decât primul. Și tot așa până când am fost scaldat cu totul în lumină.

Mi-am dat cu câteva fire de rouă pe față și am plecat mai departe, de astă dată cu marea-n spate, ținându-se strâns de mine. Îi simțeam răsuflarea caldă

în ceafă, sânii tari voind parcă să-și găsească locul printre omoplații mei, uneori pletele-i albe șfichiindu-mi fața și vocea, vocea ei de poveste: „Ia-o pe aici, acum du-te într-acolo, fugi cât poți de valul ăsta, nu privi spre orc, iubește-mă!“

Trei zile și trei nopți ne-a luat să ajungem sfârșitul Sfârșitului din urmă.

— Și acum? am întrebat.

— Acum? m-a întrebat.

Nu știam nici eu, nu știa nici ea ce e Acum. Amândoi mereu pe drumuri, fără a ști ce e Acum, ce e Aici, nicăieri, niciodată. Am stat o vreme îmbrățișați, lăsându-ne lacrimile să danseze pe vârfuli, în ritm de vals, știind și eu, știind și ea că zorii se vor arăta curând și aveam fiecare a pleca spre începutul Începutului fiecăruia. Un altul!

Celestun Biosphere, Mexic

26.01.2022

Ore-n dar

Mi-ai spus într-o zi că dragostea ta este atât de mare încât nu-ți ajung 24 de ore pe zi să mă iubești. Era pe vremea când ne credeam două frunze zămislite de aceeași rămurică. Zâmbind, te-am întrebat de câte ore ai mai avea nevoie. Mai întâi ți-ai țuguat buzele, apoi ți-ai îndepărtat șuvița rebelă de păr, cea care tot

mereu îți cade când peste un ochi, când peste celălalt, după care mi-ai răspuns că două ore în plus îți-ar fi suficiente. M-am declarat nemulțumit și ți-am dăruit cinci ore. Cinci ore din viața mea în fiecare zi. Îmi doream să mă iubești și mai mult, și mai mult! Și în definitiv așa mă și simțeam: iubit.

A durat o vreme toată nebunia. Până într-o zi în care mi-ai spus că dragostea ta ar fi la fel de mare dacă ziua ar fi mai lungă. Te-am întrebat: „Cum așa?” Și tu mi-ai răspuns: „Uite-așa! Muncesc mult!” Fără să te întreb de câte ore ai mai avea nevoie, ți-am dăruit cinci ore-n plus. Am luat din viața mea și am adăugat la a ta! Zi de zi de zi de zi!

„Zi, zi ceva!” te-am rugat după o vreme. Să fi trecut cinci ani? Nu mai știi... Și mi-ai spus! Mi-ai spus că... nu mă mai iubești! Ziua mea mai avea doar două ore pe atunci, pentru că celelalte îți hrăniseră dragostea pentru mine. Nici nu știam cum să le împart între zi și noapte, nu cumva să te pierd printre vise. La naiba, rămăseseră doar două! Deci nu mă mai iubești... Și așa cum demult, tare demult, venisem la tine ținând într-o mână luna și-n cealaltă soarele, la fel și acum, iată-mă, trecându-ți pragul, cu o oră într-o mână și cu cea de-a doua oră în cealaltă mână. Acum, ca și atunci, ți-am ținut privirea, mi-am împreunat mâinile și le-am întins către tine. Mâinile tale le-au cuprins pe ale mele, delicat mi le-ai desfăcut și lângă cele două ore ce-mi mai rămăseseră, ai așezat toate orele pe care ți le dăruisem de-a lungul anilor și încă altele pe-atât. Apoi te-ai uitat ca prima oară-n ochii mei, ca pe vremea când ne credeam două frunze pe aceeași rămurică, și mi-ai zis: „Acum e rândul tău! Iubește-mă!”

Arvi, Creta

14.02.2021

Noapte bună dimineața

Ce mai întâmplare să fiu exact pe cealaltă parte a pământului și să ne despărțăm 12 ore! Soarele meu apune în același timp cu soarele tău. Doar că al tău abia răsare. Soarele nostru se frânge-n două, neștiind cu cine să meargă mai departe. Ne iubește pe amândoi deopotrivă! Îl rog să mă zăbovească o vreme cu mine. Am ceva să-ți scriu pe prima rază ce-ți va cădea pe genele amorțite-n visul din zori. Îmi spune să mă grăbesc. Ține să îmi amintească că el niciodată nu întârzie la întâlnirea cu ziua. Chiar, cum ar fi s-o facă? Să înceapă ziua fără el! Of, dar nu am timp să mă gândesc la asta acum. Îl văd cum sfios sărută marea de la revedere. Acum trebuie să scriu pe raza asta ceva doar pentru tine. Ce rază lungă mi-a trimis! Îți zâmbesc. Știi că zâmbetul meu îl face fericit și mai știu că orice gând frumos ce-mi sălășluiește în minte înainte ca buzele mele să-l rostească îl duce spre tine în fiecare zi. Uite că dragostea sfioasă de la început, înfiripată iar între soare și mare

nu mai este chiar atât de neîndrăzneță. Și totuși. Să te îndrăgostești iar și iar, fără oprire, de același suflet! Păcat că ține doar cât un răsărit și doar cât un apus! Chiar și pentru atât, două clipe cât o viață peste viață, peste viață.

*Sa'Moana, Insula Samoa
15.11.2019*

Ca-n prima zi

Dezbracă-te, iubito! Nu, stai, ce faci? Nu de haine. Dezbracă-te de tine! Da, da, de tine. Și îmbracă-te cu mine. Numai așa mă vei cunoaște cu adevărat. Lasă-mă să te pătrund, până acolo unde nu crezi că mai ești tu. Nu râde iar. Te rog! Ascultă-mă mai înainte. Lasă-mă să-ți curg iubirea mea, când verde, când albastră, până în cel mai tainic loc al tău. Ei bine, da, o să-ți curg iubirea mea prin vene. Pentru tot restul vieții. Știu. Nu este o alegere ușoară, dar tu îmi zici că mă iubești fără sfârșit. În plus, nici transfuzii cu altă iubire nu există în cazul în care, Doamne ferește, pățești ceva. Dar ce ai putea păți cu mine? Doar poate să te-ndrăgostești. Din nou. În fiecare zi. Ca-n prima zi.

*Cheile Cernei
01.09.2017*

Te-ai hotărât să pleci încă dinainte de răsăritul soarelui și chiar ai plecat odată cu răsăritul soarelui, care, fie vorba între noi, a fost de-a dreptul însângerat, ca în filmele lui Tarantino la final, și m-ai lăsat să mă răsar singur, după atâta vreme de nașteri în doi, fără să te gândești că atât așteaptă necuprinsul, să mă găsească singur, singurel și să mă destrame în felii de mine, pe care să le bage la borcan ca să avem ce mânca la iarnă, la naiba, ai plecat fără să-ți pese că lumina ochilor mei, care ești tu, are să devină întunericul ochilor mei odată plecată fiind, care în zadar se va strădui să nelumineze nimicul dimprejurul lor, dar nu și dimprejurul meu, căutându-te pe tine, spre a mă sclipi din nou, precum miile de stele verzi de pe pereții cu cai verzi ai cerurilor, pe care îi ține pe umeri de-o eternitate și mai bine nenea ăla Sisif, de care râdeam noi când îl întâlneam și îi ceream o țigară, țigară pe care el, om bun, o scotea din buzunarul de la piept, nesocotind că așa îi cad întreg Pământul, cerul, universul și ce-o mai fi de pe umeri, ceea ce se și întâmpla, iar noi, râzând nevoie mare, ne rostogoleam în gol împreună cu ele, cu Pământul, cu cerul, cu universul și cu ce-o mai fi, ca-ntr-o pâlnie ne scurgeam din cer în cer, din univers în univers, până când Sisif ne ajungea din urmă și, nădușit, așeza la locul lui pe umeri-i gârboviți de vremuri Pământul, cerul, universul și ce-o mai fi asta până când, din nou, ca-ntr-un joc fără de sfârșit al copilăriei, îi ceream o altă țigară, iar acum râd de toate astea și stau să mă întreb dacă nu ar fi mai înțelept, decât să mă tângui, să mă aplec până sub ecuator și să-l întreb pe Sisif dacă a văzut încotro ai apucat-o, asta nu că aș vrea să te urmez, ci doar să te îndemn să porți din când în când, dar numai la culcare, rochia aceea pestriță făcută din pene de aligator domestic, știi tu mai bine despre ce vorbesc, decât ar ști vreun melc nătâng știutor de carte în coarnele căruia, prin nu știu ce miracol, ar ajunge aceste rânduri, rânduri pe care ți le scriu deja de mai bine de zece ani, încă de la facerea zilei de azi, când am găsit în pat în locul tău un alt pat, în care rămăsese împietrită forma trupului tău, probabil de la ultima erupție a vulcanului Etna, atunci când nu ai vrut sub nici un chip să urci muntele fără patul tău, pe motiv „că să se bucure și el săracu“, deși sărac nu era nicidecum, ba chiar provenea dintr-o veche familie de paturi aristocrate, dar asta este o altă poveste, iar eu acum nu am timp de povești, pentru că mai am doar câteva secunde până când mă voi trezi din somn și voi constata că te-ai hotărât să pleci încă dinainte de răsăritul soarelui, care, fie vorba între noi, pare a fi de-a dreptul însângerat, ca în filmele lui Tarantino la final.

*Kastri, Creta
28.02.2021*

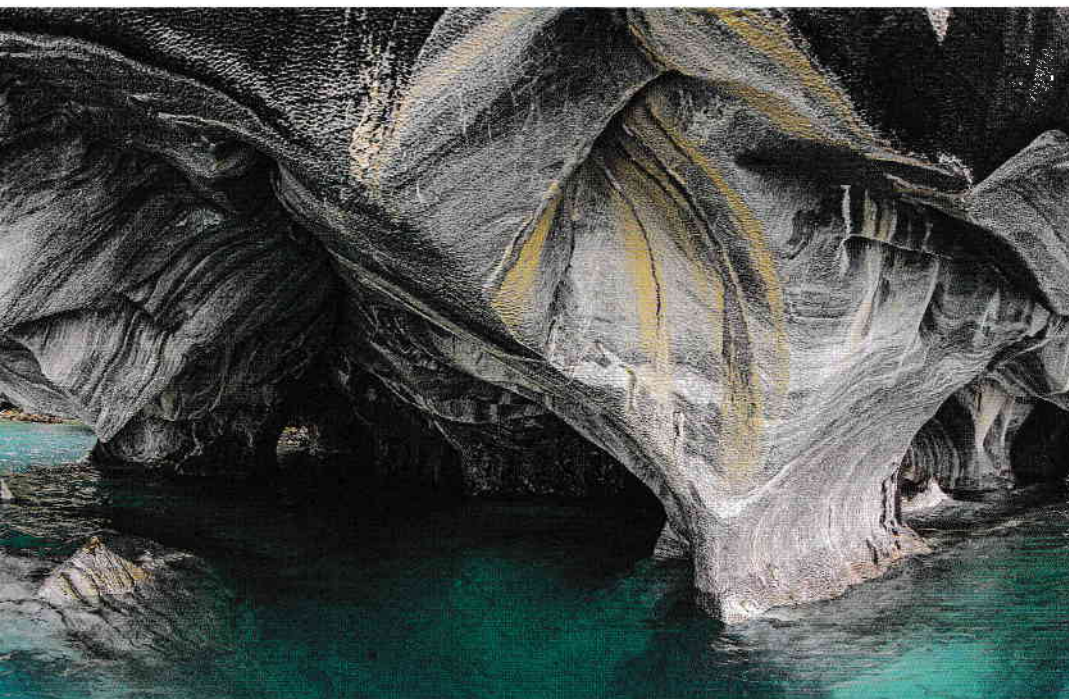
Am plecat cu noaptea-n cap la întâlnirea cu Minunea. Am condus câteva ceasuri bune, cât să facă ochi și soarele. Un barcaș mofluz m-a dus pe celălalt mal, unde m-a lăsat după un singur minut fără a scoate vreun cuvânt. Nu mi-a luat mai mult de 45 de minute urcușul, dar a meritat din plin tot efortul. Minunea era acolo, mă aștepta și s-a bucurat să vadă că nu sunt singur. Doar eram cu Noaptea-n cap! Soarele, ițit și el, ne privea pitit după o creastă.

— Hai! mi-a spus și mi-a întins un vâl de apă.

M-am înfășurat cu el și am plonjat în adâncuri. Soarele, curios nevoie mare, a început să înfigă sulițe în apa limpede ca un cristal. Noroc cu Noaptea-n cap, care m-a ferit de loviturile lui. Mai târziu mi-am dat seama că soarele nu era curios, ci de-a dreptul îndrăgostit de Minunea mea. Dar oare cine ar fi putut trece nepăsător pe lângă ea?

Știam că nu aveam mult timp de a fi doar noi, știam că în curând vor sosi hoardele de turiști, așa că nu am lăsat să treacă o secundă fără a ne bucura de noi doi amândoi! Ultima oară când ne-am văzut a fost în Chile și atunci am stat înlănțuiți vreme de o clipă doar, promițându-ne că data viitoare va fi altfel. Și a fost! Am avut vremea noastră de jumate de ceas, când toată vrerea adunată ne-am irosit-o într-o întrupare. Eu, Minunea; Minunea, eu. Noaptea-n cap a stat de pază și ne-a dat de știre când primul clipocit s-a auzit. Ne-am luat la revedere

Peștera de Marmură, Patagonia, Chile, 2014

cu un lung sărut, i-am înapoiat vâlul de apă, mi-a mulțumit și, printre lacrimi, Minunea mea Marea mi-a spus:

— Te voi aștepta și mai frumoasă la un alt capăt de lume!

Wadi Shab, Oman

14.11.2022

Vând iubire

Am multă iubire de vânzare! Am constatat că iubirea dăruită nu este apreciată. Mai devreme sau mai târziu, ți se dă cu ea în cap. Am atâtea cucuie în cap cam câte hopuri are o pârtie neagră de schi! Am strâns de pe jos toate cioburile iubirilor mele dăruite, dar neprețuite, le-am frământat bine, le-am pus o vreme la dospit și le-am așezat apoi în forme de cozonaci la cuptor. D-ai zic că am multă iubire! Bine crescută și rumenă tare în obraji.

Și așa m-am hotărât s-o vând, n-o mai dau pur și simplu. Nu știu încă prețul, mă mai gândesc la asta. Oare cât costă iubirea?

Gura Teghii

25.12.2021

Fără de moarte

Toate aceste drumuri care încotro, de-a lungul și de-a latul Pământului, pe care le tot fac, mă aduc implacabil mai aproape de moarte. Și dacă aș sta? Și dacă m-aș mișca precum melcul, moartea-mi tot acolo m-ar aștepta, nu? Sau nu? La capătul aceluiași timp, timpul meu, este, sau nu? Poate că atunci când timpul curge în lehamite, poate atunci și morții i-e tot lehamite a mai veni la întâlnirea cu mine. Oare pot afla asta, altfel decât trăindu-mi propria viață? Ei bine, cred că știu cum! Dacă i-aș da o întâlnire morții mele, să stăm așa ca doi prieteni vechi la o taină de seară oare ar veni? Habar nu am, dar sigur ar merita să-ncerc.

— Am venit, bag seama că mă căutai! râde și adaugă șugubăț, făcându-mi cu ochiul. Mă rog, ți-o căutai!

M-am uitat lung la ea, mă luase prin surprindere, nu mă gândeam că un gând halucinant poate deveni o realitate vie. Și totuși era adevărat, stăteam la masă cu propria-mi moarte. Am chemat chelnerul și am comandat două vodci.

— De unde știi că vreau vodcă?

— Doar ești moartea mea, nu a Maicii Tereza, nu?

Râzând în hohote, a răspuns:

— Corect! Hai noroc, că despre sănătate nu mai poate fi vorba! și a slobozit un râs de s-a cutremurat masa.

— Sănătate ție, atunci! i-am zis și am dat paharul pe gât.